

Partit «premium» o forever

«El denominador comú és que ser radical és normal. Vol dir anar a l'arrel, demostrar que hi ha una essència. I això no és dolent, ser genuí és ser honest»

Si mai poseu la tele a la matinada us trobareu aquells espais publicitaris que venen paelles indestructibles o netejadors de cotxe miraculosos. És això de trobar la recepta màgica al problema. Vostè digui que jo li endevino la carta. Mai és així. La vida demana esforç i exigeix humilitat. La política també.

Darrerament hem pogut ser testimonis de diversos congressos de partits polítics: ERC, PP i PDECat. Tots han patit canvis. I sempre la militància ha estat protagonista. A alguns els hi canviat la línia estratègica perquè la trobaven tàctica, d'altres han recuperat un lideratge antic amb diferent cara, i els de més enllà doncs entre si estimo més al pare o la mare i sacrifici familiar.

En qualsevol cas hi ha una dicotomia comuna: fer un partit *premium* o bé un partit *forever*. I ara què és cada cosa. O bé fer una formació més innovadora ideològicament. O bé una formació més fidel al que ha estat sempre. Hi ha hagut de tot i força. Però el denominador comú és que ser radical és normal. Ser radical vol dir anar a l'arrel, demostrar que hi ha una essència. I això no és dolent com molts creuen, ser genuí és ser honest.

La denominada política centrista és en si mateixa una bicoca. El centre és com la veritat, no existeix. Altra cosa és que cal tendir-hi. El millor de la dreta i de l'esquerra és que fixen posició i d'aquí pots començar a jugar. Però cal reconèixer-nos. L'eix nacional o independentista és avui el principal, però si perdem l'eix ideològic no serem ni *premium* ni *forever*.